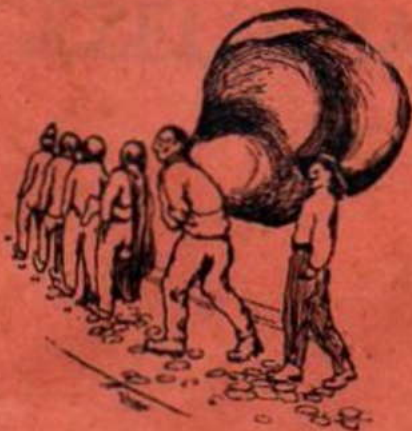

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

N° 8.

Het Wonderlijk Gezelschap

door A. HANS

Uitgave Gebroeders HANS, Kontich.
Ieder week verschijnt een werkje.

Het Wonderlijk Gezelschap

I.

Heel lang is 't gebeurd, wat ik nu vertellen wil.

't Was oorlog geweest. De koning van Zeeland had 't gewonnen van den koning van 't Moorenland. Of liever, zijn soldaten hadden voor hem de zege behaald.

En nu had de koning van Zeeland niet veel soldaten meer noodig. Hij zond de meesten heen.

Hij zei: « Jongens, ge zijt bedankt en ge moogt naar huis gaan ».

Ook Jan werd zoo weggezonden. Hij was nog wel korporaal geweest.

Jan verliet de stad. Hij keek nog eens om en zag 't paleis dat boven al de andere huizen uitstak.

— Wel, wel, bromde Jan, ik mag naar huis gaan. Maar hoe ik daar leven moet, zegt de koning er niet bij. Ik ken geen ambacht. 't Is schoon, mij zoo aan den kant te zetten. En korporal zijn . . . Neen, dankbaar is de koning van Zeeland niet.

Maar de zon scheen zoo helder, de vogels zongen, de bijtjes gonsden zoo opgewekt, het beekje kabbelde zoo lustig, dat Jan ook in goede stemming kwam.

Hij floot een deuntje en dacht:

— Ik zal mijn weg wel vinden . . . En ik heb niemand om voor te zorgen.

Jan had inderdaad geen ouders, geen vrouw of kinderen.

Hij ging den heelen dag en 's avonds kwam hij in een dorp. Daar hingen vlaggen uit, omdat de oorlog gewonnen was.

— 'k Zal hier een plaatsje vinden om te slapen, zei Jan bij zich zelf. En een maaltje eten ook wel, peins ik. 'k Heb toch ook voor die menschen gevochten. Als wij niet zoo dapper geweest waren, zou de koning van Moorenland nu hier meester zijn. En hij nam dan zeker al het geld, het vee en het graan weg. Ja, de menschen mogen ons wel dankbaar zijn.

Jan keek eens rond. Hij zag een groot huis. Daar hingen twee vlaggen.

— Wie daar woont, is voorzeker heel blij. Hij is ook rijk en heeft veel plaats, dacht onze korporaal . . . Hier moet ik zijn.

En hij klopte op de deur. Een man deed open. Jan stapte binnen. De eigenaar van het huis keek wat bang naar den soldaat. Jan zag er nu juist geen fijn ventje uit.

— Dag, mijnheer, groette de korporaal. Ik keer terug uit den oorlog en kom eens bij u avondmalen . . .

— Dat is goed, vriend . . . Treed in die kamer . . .

— Gij zijt zeker wel blij, dat wij den oorlog gewonnen hebben?

— Natuurlijk . . . natuurlijk . . .

Jan ging in de eetkamer. Juist stond de tafel gedekt.

— Dag mevrouw, zei de korporaal tot de meesteres des huizes. . . Uw man noodigt mij hier . . . Ik kom juist op 't goede oogenblik, zie ik.

Jan nam een stoel en schoof zijn voeten onder de tafel.

— Ik heb een felle eetlust, hernam hij. Mevrouw is zeker ook wel blij, dat wij den oorlog gewonnen hebben?

— O, ja, antwoordde de dame.

Jan tastte nu toe. Hij at met veel smaak.

Mijnheer pree's zijn moed en dapperheid. Hij roemde al de soldaten en verzekerde dat hij zeer dankbaar was voor de verlossing van het land.

— Ik zit hier waarlijk op mijn gemak . . . Wel, ik blijf hier slapen ook. Gij zijt brave lieden. Ik voel me hier heelemaal thuis, zei Jan.

Mevrouw keek eens naar mijnheer, en mijnheer naar mevrouw.

Die vuile soldaat in hun huis, neen, dat beviel hun niet.

Jan haalde zijn pijp voor den dag en begon te rooken... Hij strekte zijn beenen uit op een anderen stoel en zat nu recht op zijn gemak.

Mijnheer roemde nog eens den moed van Jan. Hij liet hem 't een en ander van den oorlog vertellen. Eensklaps zei hij:

— Wel, korporaal, ik word ook weer jong, als ik u hoor. In mijn tijd deed ik veel aan wedstrijden.

— Welke wedstrijden, mijnheer?

— Hard loopen, klimmen, zwemmen en springen. Wel, willen we onze krachten eens meten! In 't springen, bij voorbeeld. Een goede sigaar voor u als ge wint...

— Als ik u daarmee plezier kan doen, mijnheer... Ik ben uw man! Maar als ik verlies, wat moet ik dan geven?

Jan keerde lachend zijn zakken om...

— Als gij verliest, zult ge me nog een heelen boel van den oorlog vertellen.

— Top, riep de korporaal.

Hij sprong op en vroeg:

— Waar is het te doen?

Mijnheer zette de voordeur open.

— Zie, zei hij, we zullen van in den gang naar buiten springen. Wie het verst springen kan, is overwinnaar.

— Dat is eerlijk, vond Jan.

Hij moest eerst springen. Hij nam een aanloop, en kwam een heel eind in de straat terecht.

Maar verbaasd stond hij dan te kijken. Mijnheer had de deur achter hem toegeworpen.

Eensklaps ging een bovenvenster open. Daar stond mijnheer. In de eene hand hield hij een sigaar en in de andere een geweer.

— Korporaal, gij hebt 't gewonnen, riep hij. Vang op... hier is uw sigaar.

— Maar gij hebt niet gesprongen.

— Begrijpt ge me dan niet?

— Ge wildet me buiten hebben!

— Ja, en tracht niet meer binnen te geraken of ik schiet met dit geweer naar u.

— Ha, 't is zoo! hernam Jan. Ge zijt maar dankbaar met woorden. Maar een slaappleats aan een soldaat geven, dat is te veel voor u! De oorlog is toch uit, hé? Houdt uw sigaar maar. Gegroet!

Jan trok verder...

Hij klopte aan een hutje. Ze lieten hem binnen, en gaven hem gaarne een slaappleats.

— Wilt ge in ons bed rusten, zei de man. Ge hebt nu zoo dikwijls buiten gelegen. Wij zullen op zolder slapen. We hebben daar nog een stroozak.

— Neen, neen! antwoordde Jan. Ik zal op dien stroozak lekker ronken, hoor! 'k Ben opperste best tevreden.

En hij sliep heerlijk.

Den volgenden morgen kreeg hij brood en melk.

— Maar ik kan u niet betalen, zei hij.

En weer keerde hij zijn zakken om....

— Wij vragen u toch geen geld, sprak de man.

— Als ik van mijn leven rijk word, zal ik u niet vergeten, beloofde Jan.

Het was schoon weer en welgezind trok onze korporaal verder...

Nadat Jan een heelen tijd gegaan had, kwam hij in een groot bosch. Hij hoorde een luid gekraak, juist alsof er boomen afknakten. Maar 't stormde toch niet. Er klonken ook geen bijlslagen als van een houthakker...

Daar zag hij een man die boomen afbrak of uit den grond trok en ze op een hoop bij elkaar wierp.

De Sterke.

— Dat is me een kerel, mompelde de korporaal. Hei, vriend...., riep hij, wat doet ge toch?

De man keek op.

— Wel, ik haal wat brandhout voor mijn oude moeder.

— Wat brandhout... 't Is toch geen klein beetje...

— Och, 't is voor een heel jaar!
— En dat gaat bij boomen tegelijk...
— O, ik span me daarvoor niet in... Als ik wil, haal ik twee of drie stammen tegelijk uit den grond.
— Hoe heet ge?
— De Sterke.
— Wel, Sterke, wilt ge met mij meegaan?
— Waarheen?
— Ons fortuin zoeken...
— Top, dat doe ik! Ik verveel me hier toch. Wacht even op me. Ik ga dit hout aan moeder brengen.

De Sterke greep een tak en bond daarmee de boomen bij elkaar. Hij sloeg 't vrachtje op den rug en vertrok al fluitende.

Spoedig was hij terug en zei:

— Ik ben nu uw man...

— Kom, we zijn weg! We gaan naar ons geluk.

Beiden trokken voort.

Toen zij een heel eind gewandeld hadden, zagen ze aan den kant van den weg een man zitten.

Maar hoe vreemd! Die man had maar een been aan zijn lijf en het ander lag naast hem in 't gras. Toch zag Jan geen bloed en ook geen wonde. Hij zei:

— Ge hebt maar een been.

— En dit dan?

De wonderlijke kerel stak het losse been omhoog.

— Maar dat zit niet aan uw lichaam, hernam Jan.

— Ha, ik zal u dat vertellen. Als ik mijn rechterbeen aan mijn lijf haak, loop ik zoo hard als de wind waait.

Wil ik op mijn gemak stappen of rusten, dan moet ik het losmaken. Daarvoor dienen deze haak en dit oog.

De man haakte zijn rechterbeen vast.... En op eens zagen Jan en de Sterke hem verdwijnen als een pijl uit den boog. Dan keerde de vreemde kwant terug en wierp hij vlug zijn rechterbeen af.

De Looper.

— En wat doet gij voor den kost? vroeg Jan.

— Wel, zoo eens op de kermissen mijn kunst vertoonen. Maar er is niet veel mee te verdienen.

— Ga met ons mee...

— Waarheen?

— Ons fortuin zoeken!

— Dat doe ik... Ik heet de Looper.

En voort gingen ze, Jan, de korporaal, de Sterke en de Looper.

Weer een eind verder zagen ze een man in een boom zitten. Hij mikte met een geweer. Maar waarop? Er was geen wild of geen vogel te zien.

— Hé, vriendschap, riep Jan, schiet gij naar de wolken?

De Schutter.

— Wel, ginder op den torenhaan zat een vlieg. Ik schoot ze er af.

— En wat doet gij voor den kost?

— Jagen! Maar de groote heeren willen dat niet.

Het wild is van hen. En ze steken me dikwijls in de vangenis. Zoo verdien ik heel weinig.

— Ga met ons mee!

— Waarheen?

— Ons fortuin zoeken.

— Dat doe ik! Ik heet de Schutter.

En voort gingen ze, Jan, de korporaal, de Sterke, de Looper en de Schutter....

Na een eind gewandeld te hebben, ontmoetten ze een heertje, dat zijn hoedje heelemaal scheef droeg.

— Wel, vriend, gij ziet er vroolijk uit, zei Jan.

— Ik, vroolijk, wel neen! Ik ben zoo arm als Job.

Hoe zou ik dan vroolijk kunnen zijn?

— O, ik dacht het. Uw hoedje staat zoo scheef.

— Ja, dat is waar. Maar ik heb een wonderlijk hoedje, weet ge.

— Hoe zoo?

— Ik moet het op mijn linker of rechter oor dragen.

— Wil het dan midden op uw hoofd niet blijven staan?

— O, ja, maar als ik het zoo zet, wordt het geweldig koud rond mij.

Het heertje zette zijn hoedje recht.

— Brrrr! riep Jan. Het vriest op eens.

Ook de anderen bibberden van de kou.

— Zet vlug uw hoedje scheef! schreeuwde Jan. Ik zou een verkoudheid krijgen.

— Dus, nu gelooft ge me?

— Zeker, zeker!

De man zette zijn hoedje op zijn linkeroor. En nu was het opnieuw zacht, warm weer.

— En wat doet gij voor den kost? vroeg Jan.

— Mijn kunst vertoonen! Maar de menschen kennen me al en ze willen me niet meer zien. Ze houden niet van de koude. Dus verdien ik niet veel. Neen, hoor, 't is armoe sta bij. En dikwijls 's avonds in een hoek of een gat kruipen met een leege maag.

— Ga met ons mee!

— Waarheen?

— Ons fortuin zoeken...

— Dat doe ik... Ik ben de Vriezeman.

En voort gingen ze, Jan, de korporaal, de Sterke, de Looper, de Schutter en de Vriezeman.

Ze waren al ver uit het bosch, toen ze op een hoogte zeven molens zagen. De zeven maal vier wiken draaiden snel.

— Dat is vreemd! riep Jan. Zie eens hoe die wiken draaien. En er is geen wind. Hier bij ons hangen de blaadjes stil aan de boomen. Wat mag dat beteekenen? Dat moeten we weten.

Ze gingen nog wat verder. Daar zat op een omgevallen boom een man. Hij hield zijn vinger op een der neusgaten en drukte dit zoo toe. Maar hij blies door het ander neusgat.

— Vriend, wat voert gij toch uit? vroeg de korporaal.

— Ik verdien mijn brood.

— Door hier in 't zonnetje te zitten droomen.

— Ziet ge dan die zeven molens niet draaien?
 — Ja, zeker!
 — Ik blaas in de zeilen van de wieken.
 — Door uw neus?
 — Door één neusgat. Moest ik door beide neusgaten blazen, dan vielen de molens heelemaal omver.
 — Dat is wonderlijk! En verdient ge daar veel mee? vroeg Jan verder.

— O, neen, maar een klein beetje! De mulders hebben niet altijd werk. 't Is een mager postje.
 — Wel, ga met ons mee!
 — Waarheen?
 — Ons fortuin zoeken!
 — Dat doe ik! Ik ben de Blazer.

En voort gingen ze, Jan, de korporaal, de Sterke, de Looper, de Schutter, de Vriezeman en de Blazer.

— Wien zullen we nu ontmoeten? dacht Jan.

Maar ze gingen dagen en dagen en zagen niets ongewoons meer.

— Kom, we zijn talrijk genoeg, meende de korporaal. We vormen een wonderlijk gezelschap.

Ja wel.... een wonderlijk gezelschap. Maar de vrienden sliepen meest in een bosch. En ze moesten vruchten van de boomen eten en water uit een beek drinken. Met hun allen bezaten ze nog geen duit.

— Waar vinden we nu ons fortuin? vroegen de wonderlijke kerels aan Jan.

— Geduld! Komt maar met mij mee. Jan, de korporaal uit den oorlog tegen den koning van 't Mooren-

land houdt zijn woord. Wij zoeken ons fortuin en vinden het ook...

En zoo wandelden ze rond het land, tot ze weer dicht bij de stad kwamen, waar de koning van Zeeland woonde. Ge weet wel, de koning, voor wie Jan gevochten had.

II.

De Koning van Zeeland had een dochter. Dat was dus een prinses. Zij heette Dora... En die Dora kon geweldig snel loopen. Niemand was daarin zoo vlug als zij. Zoo toch meende ieder.

Op zekeren dag plakten de dienaren van den Koning groote brieven uit. Ieder wilde lezen wat er op stond. En de menschen lazen het volgende:

WEDSTRIJD.

« Prinses Dora daagt ieder uit om met haar om het vlugst te loopen. Wie haar overwint, mag met de prinses trouwen en wordt later koning. Maar verliest hij, dan krijgt hij blokken aan zijn been en moet hij altijd werken. Wie den wedstrijd wil aangaan, moet het op 't paleis komen zeggen

De koning van Zeeland. »

Dat lazen dus de menschen. Ze keken elkaar dan eens aan en zeiden:

— Niemand durft het. De prinses wint immers toch. Maar ziet, daar kwamen eenige rare gasten in de stad.

't Was 't wonderlijk gezelschap.

Jan zag zoo'n plakbrief en las hem.

— Dat is juist iets voor ons, zei hij.

— Ik wil dien wedstrijd aangaan, zei de Looper. Maar ik trouw met geen prinses, hoor!

— Luister, wilt ge alles doen wat ik zeg. We zullen nu ons fortuin zoeken.

Jan trok alleen naar het paleis. Hij liet de mannen buiten wachten.

Hij werd in de zaal gebracht, waar de koning op een gouden troon zat.

— 't Is voor den wedstrijd, mijnheer de koning, zei Jan.

Onze korporaal was blij, dat de koning hem niet herkende.

— Dus wilt gij loopen tegen de prinses?

— Een van mijn mannen. Maar als hij wint, zal ik met de prinses trouwen.

— Als uw man daarmee tevreden is, ben ik het ook. Morgenmiddag om twee uur zal de wedstrijd plaats hebben.

— Heel goed, mijnheer de Koning.

— Maar als uw man verliest, wordt gij mijn knecht.

Dienzelfden dag nog werden er nieuwe plakbrieven uitgehangen. Daarop stond nu, dat de wedstrijd den volgende middag om twee uur gehouden werd.

Het wonderlijk gezelschap overnachtte in een kleine herberg. De mannen hadden onderweg toch wat geld herberk. De mannen hadden onderweg toch wat geld verdiend door hun kunsten. 't Was niet veel. Maar nu zouden ze rijk worden. Als Jan prins werd, mochten ze allen in het paleis wonen.

— En later word ik koning, sprak de korporaal. Dan maak ik u allemaal minister.

Den volgende dag kwamen van alle kanten de menschen naar den wedstrijd kijken. De stad zag zwart van 't volk. Er stonden zelfs tentjes en kramen als op een kermis. Ieder was nieuwsgierig, hoe het afloopen zou. Toch zeiden de meesten, dat de prinses het winnen zou.

Het wonderlijk gezelschap vertoonde zich niet te vroeg. Pas om vijf voor twee kwamen Jan en zijn mannen naar het paleis. De Sterke duwde de menschen op zij. Zoo geraakten zij allen gemakkelijk door 't volk.

Jan en de Looper gingen alleen binnen. De anderen moesten bij de poort wachten.

— Ha, daar zijn ze! riep de koning. Ik dacht dat ge niet meer zoudt komen.

— Een woord is een woord, mijnheer de koning, antwoordde de korporaal.

— Zijt ge gereed?

— Ja.

De koning zei iets tot een dienaar, die bij zijn troon stond. Trompetters bliezen buiten op een bazuin. Dat was een teeken, dat de strijd begon.

De menschen rekten den hals, om beter te kunnen zien.

De prinses en de Looper gingen eerst naar buiten. Dan kwamen de koning van Zeeland en Jan, de korporaal.

De landmeter van het paleis trok een streep. De kok gaf aan de prinses en aan de Looper een kan.

De Koning zelf maakte het volk bekend, hoe de wedstrijd gehouden werd.

De menschen klaptten in de handen.

— De prinses zal 't winnen, zeiden ze. Die vent is gek. Hij wil om ter hardst loopen en hij heeft maar één been . . .

De Looper hield zijn ander been onder zijn mantel verdoken. Hij was eigenlijk een beetje verlegen over zijn raar lichaam. Nu, bedrog was dat niet. De prinses liep op twee beenen en dus mocht hij 't ook doen.

Maar 't was zoo gek om daar met een been onder den arm te staan. Daarom hield hij het verborgen.

Straks zou hij het wel aanhaken. Zoo had hij ook met Jan afgesproken.

— Luister, hoe de wedstrijd gebeurt, zei de koning. Voor het paleis trekken we een streep. Vandaar loopen de prinses en uw man naar een beek, een half uur gaans van hier. 't Is een rechte weg. Elk neemt een kan mee. Die kan moeten ze vullen in de beek. Wie het eerst terug is, wint.

— Heel goed, zei Jan.

— Ik tel.

En de koning zei heel luid:

— Eén, twee, drie . . .

Weg was de prinses! De Looper huppelde een heel eind op één been. De menschen lachten hem uit. Die kerel was zeker niet wijs. Hij bleef nu al achter. Hij verloor het zeker. Wat pikkelde hij!

De Looper tippelde zoo, tot hij buiten het volk was. Wip, dan haakte hij zijn ander been aan. Als de wind vloog hij Dora voorbij. In een zuchtje was hij aan de beek. Hij vulde zijn kan en keerde terug.

— Och, dacht hij halverwege, waarom zou ik me zoo haasten! Ik wil een beetje rusten.

Daar zag hij een steen. Hij zette de kan neer, en ging op den grond liggen, met het hoofd op den steen. Natuurlijk had hij zijn been afgehaakt. Maar, o wee, de Looper viel in slaap.

De prinses was nog altijd op haar heenreis. Ze had den moed al verloren. Maar nu zag ze den Looper daar

slapen. Vlug goot ze zijn kan leeg. En ze spoedde zich voort. De Looper had niets bemerkt. Hij snorkte geweldig.

Dora vulde haar kan aan de beek. Ze keerde terug. Toen ze bij den steen kwam, zag ze den man nog altijd in slaap.

— Nu win ik het zeker, dacht ze. Als hij wakker wordt, moet hij nog eerst naar de beek. Hij kan mij onmogelijk inhalen.

Verheugd draafde ze voort.

In de stad stonden de menschen ongeduldig te wachten. Jan, de korporaal, vond, dat de Looper lang weg bleef. Hij had reeds lang terug kunnen zijn.

— Ginder komt de prinses al! riepen de menschen.

Jan schrok. Hij keek den weg af. En ja, in de verte naderde Dora. Waar zat de Looper toch?

— Er moet iets gebeurd zijn! dacht de korporaal angstig.

Hij ging bij den Schutter.

— Klim eens gauw op den toren, zei hij. Wacht, ik zal meegaan. Er is iets niet in den haak met onzen vriend.

Vlug bestegen ze den toren. De Schutter met zijn scherpe oogen had al dadelijk den Looper ontdekt.

— Hij ligt te slapen, zei hij. Maar wacht!

De Schutter had altijd zijn geweer bij zich. Hij legde aan, mikte even en trok af. Hij schoot juist den steen van onder het hoofd van den Looper weg.

De Looper bonsde met zijn hoofd op den grond. Hij werd er wakker van. Verschrikt sprong hij op. Waar

was hij nu? O, ja, hij herinnerde 't zich. Hij moest een wedstrijd doen en had geslapen.

Zijn kan was leeg. Gelukkig bemerkte hij het.

— Dat heeft die valsche prinses gedaan, bromde hij. Maar wacht!

Rap het been aan . . . Als een pijl naar de beek . . . Water geschept en terug . . .

De prinses had bijna de meet bereikt. De menschen begonnen te juichen. Jan beefde van angst. Nog een minuut en hij had het verloren. Dan zou hij knecht mogen spelen. Die domme Looper ook! Waarom moest hij nu onderweg rusten? Hij had het hier kunnen doen, zoo lang hij wilde.

De prinses was maar twee honderd meter meer van de streep . . .

— Ze wint het, ze wint het! riep het volk . . .

Maar o wee . . . Daar vloog iemand haar voorbij. De Looper liep zoo snel, dat men hem haast niet onderscheiden kon . . . In een oogenblik had hij zijn been losgemaakt en onder den mantel gestopt. En hinkend op één voet bereikte hij de streep. Hij was honderd meter voor.

— Gewonnen! riep de scheidsrechter.

Het volk zweeg. Het zag wel, dat de koning kwaad keek. Maar de vorst durfde niets zeggen. De wedstrijd was eerlijk gegaan.

De prinses liep nijdig in het paleis. De koning volgde haar. Jan en de Looper bleven nog buiten.

Dora begon te schreien.

— Ik wil niet met dien vent trouwen, zei ze tot haar vader.

— Kind, Jan heeft den wedstrijd gewonnen. Ik moet mijn woord houden. Wat zou het volk zeggen?

— Ik wil toch niet met hem trouwen. Hij is zoo leelijk. En weet ge, wat ik daar net gehoord heb? Die Jan is korporaal geweest in uw leger.

— Ja, ik meende ook al, dat ik hem nog had gezien. Ge hebt gelijk... Hij was korporaal, en ik heb hem weggestuurd.

— Maar vader, een prinses met een korporaal trouwen, dat kan toch niet! Andere prinsessen zouden me bespotten.

— Luister, ik zal eens vragen of die Jan met geld tevreden is. Misschien wil hij dan wel van het huwelijk afzien.

Jan werd in het paleis geroepen.

— Vriend, zei de koning, gij moogt nu met de prinses trouwen. Maar mijn dochter trouwt liever nog niet. Als ik u eens veel geld gaf, zoudt ge dan ook niet tevreden zijn?

— O, ja, antwoordde Jan, maar op één voorwaarde.

— Welke?

— Gij zult mij zooveel geld geven als een van mijn mannen dragen kan.

Het geld was van goud. En goud is zwaar. De koning meende, dat een man niet zoo heel veel dragen kon.

— 't Is goed, zei hij. Roep dien man.

— Neen, we zullen eerst een beurs halen, hernam Jan. Vandaag over een week komen we terug.

Jan en het wonderlijk gezelschap verlieten de stad.

De prinses was blij dat ze met dien korporaal niet moest trouwen. Ze was al beschaamd genoeg, omdat ze den wedstrijd verloren had.

III.

Een week was verloopen.

— Welke gasten komen ginder nu toch aan? vroegen sommige menschen.

Ze stonden in de hoofdstad van den koning van Zeeland en keken den weg op naar de beek.

— En wat hebben ze bij zich?

— 't Schijnt wel een luchtbal.

En ja, 't was het wonderlijk gezelschap, dat om zijn fortuin kwam. Wat een luchtbal geleeke, was een beurs. Jan had een week tijd gevraagd om die te maken. Wel honderd kleermakers waren er aan bezig geweest. De Sterke droeg nu den zak die opgerold was en tot aan de daken reikte.

De vrienden kwamen aan 't paleis. De koning had ze ook zien naderen. Hij was kwaadgezind. Een schildwacht zei hem, dat Jan, de korporaal, aan de poort stond.

De koning schrok. De kerel, die den zak droeg, moest sterk zijn. En Jan had zooveel geld gevraagd als een man dragen kon. Die man was natuurlijk de vent met

de beurs. Hoeveel geld zou hij dan wel meenemen?

— 't Is toch erg dat ik zoo gepluimd word, dacht de koning. En dat gebeurt door dien korporaal, die vroeger op mijn wenken vloog.

Maar de vorst vergat, dat het wonderlijk gezelschap om een eerlijk verdienden prijs kwam. De koning deed nu valsch.

In het paleis was er een kamer met een ijzeren vloer. Onder dien vloer lag een oven. Als men hierin hard stookte, werd de vloer gloeiend rood.

En nu maakte de koning een heel leelijk plan. Hij ging zelf naar de poort. Dat deed hij niet licht voor een bezoeker. Maar hij wou thans eens buitengewoon vriendelijk doen.

— Ha, Jan, ge zijt daar, zei hij. Ja, er is net een week verloopen sedert den wedstrijd. Het geld ligt klaar. Maar eerst moet ge met uw mannen eens lekker eten. Komt allemaal binnen!

De koning liet het wonderlijk gezelschap in de troonzaal. Hij ging aan den kok zeggen vlug de tafel te dekken in de kamer met den ijzeren vloer.

De Sterke had zijn zak op het voorplein laten liggen. Het ding kon niet door de poort. De koning deed of hij dien zak nog niet gezien had. Hij sprak er tenminste niet van. Toen de kok kwam melden, dat de tafel gedekt was, bracht hij zijn gasten zelf naar de kamer.

— Ik zal u nu maar wat alleen laten, zei de koning. Onder elkaar zijt ge meer op uw gemak. Tot straks.

Hij vertrok en liet de deur sluiten. Dan moest de kok

een groot vuur in den oven onder den vloer stoken.

Het wonderlijk gezelschap had het eerst best naar den zin. Jan en zijn vrienden aten en dronken lustig.

Maar algaauw kregen ze het zeer warm. Ze meenden dat het van 't eten was, en speelden hun jas uit. Doch dat hielp heel natuurlijk niet.

— 't Is of die hitte van den vloer komt, zei Jan. Hij voelde eens en brandde zijn vingers een beetje.

— 't Is ook zoo! riep hij. Ha, ik begrijp het al. We zitten in de kamer boven den oven. Ik heb er vroeger nog van hooren spreken. Hier werden heele ossen gebraden voor het leger. En nu wil de koning ons braden om niets te moeten betalen.

Jan stond op en ging naar de deur.

— Ja, hoor, zoo is het, hernam hij. Daarom is de deur ook gesloten. En voor de vensters zijn er staven.

— We zullen den koning eens voor den gek houden, zei de Vriezeman. En hij zette zijn hoedje recht op het hoofd.

Dadelijk werd het koud in de kamer. De wijn in de glazen bevroor zelfs.

De koning stond aan de deur te luisteren. Hij meende de mannen wel te zullen hooren schreeuwen. Maar neen, ze lachten en begonnen dan nog te zingen.

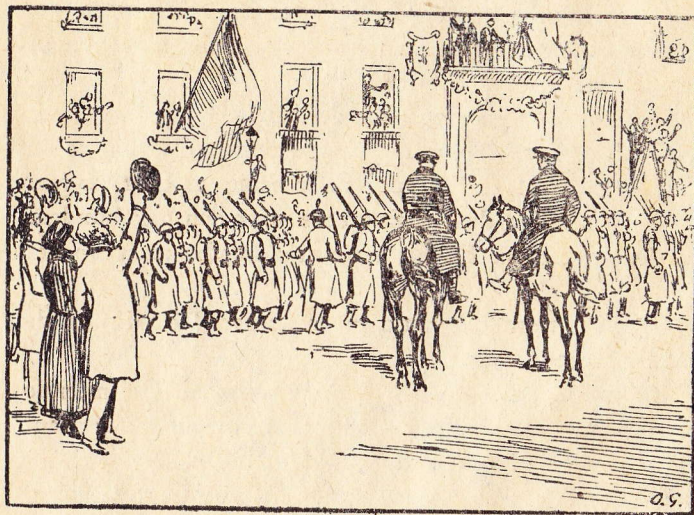
De vorst begreep er niets van. Hij ging naar beneden. Die domme kok stookte niet. Of hij stookte! In den oven brandde een vuur, zoo geweldig, dat de koning er wel vijftig meter vandaan moest blijven.

— Dan zijn het toovenaars! zei de vorst. Ik zal ze maar gauw hun geld geven, en weg laten gaan.

Toen hij weer boven kwam, bonsde Jan op de deur.

— Mijnheer de koning! riep hij, mijnheer de koning, als 't u belieft, laat hier toch eens een kachel aansteken! We hebben het zoo koud. We bevriezen.

Nijdig deed de vorst de deur open, en ja, uit de kamer kwam hem een kille lucht tegen. Hij deed net of er niets gebeurd was. Jan hield zich ook onnoozel en zei:

— Wij zijn klaar, mijnheer de koning. Willen we nu met de betaling beginnen? Dat zal nog een tijdje duren.

De koning wilde alles doen. Als die kerels maar vertrokken. De koning had zich al belachelijk genoeg gemaakt. Prinses Dora was zelfs uit schaamte een tijdje naar een tante gegaan, ver buiten de stad.

De mannen legden den zak open.

Twee knechten sleurden een tonnetje goud uit den kelder, waar de koning zijn geld bewaarde. De Sterke nam het tusschen duim en wijsvinger en stak het in den zak.

De knechten keken hem verwonderd aan.

— Gaat ge ieder maar met zoo een tonnetje komen? vroeg de Sterke.

— Wij zweeten er al van! Meer dan twee zult gij er niet kunnen dragen. En dan zijt ge nog een reus, zei een der dienaren.

De knechten haalden 't eene tonnetje goud na 't andere naar boven.

— Wat werkt gij traag! bromde de Sterke. Ge zijt nu al een uur bezig en 't linker beneden hoekje van mijn zak is pas vol. 't Weegt als een pluimpje.

En de Sterke hief de vracht tusschen duim en wijsvinger weer omhoog.

De koning kwam naar buiten.

— Korporaal, nu hebt ge toch al wel genoeg, zeker? zei hij. Ge zijt schatrijk.

— Mijnheer de koning, afspraak is afspraak, antwoordde Jan. Ik krijg zoo veel geld als mijn man dragen

kan. Wat er nu in den zak zit, telt nog niet voor hem.

Al de knechten van 't paleis moesten nu helpen. Ze brachten weer tonnetjes boven. Ze haalden heel den kelder leeg.

— De bodem van mijn zak is zoo wat bedekt, zei de Sterke. 't Is 't dragen nog niet waard.

De vorst was waarlijk wat bang van het wonderlijk gezelschap. Er moesten toovenaars bij zijn.

— Ik moet geld uit andere steden laten halen, zei hij droevig.

— Stuur er dan om, sprak Jan. We zullen wachten.

De paarden werden ingespannen. En op groote wagens haalde men zilver en goud van elders.

De Sterke werd ongeduldig.

— Tut, tut, zei hij, dat vult allemaal niet.

En om den zak dan toch wat te verzwaren, stak hij er ook maar de paarden en de wagens bij.

De koning was om gek te worden. Die kerels ruineerden hem.

Eindelijk zei hij:

— Ik kan u niets meer geven. Er is geen goud noch zilver meer. Ge hebt het allemaal!

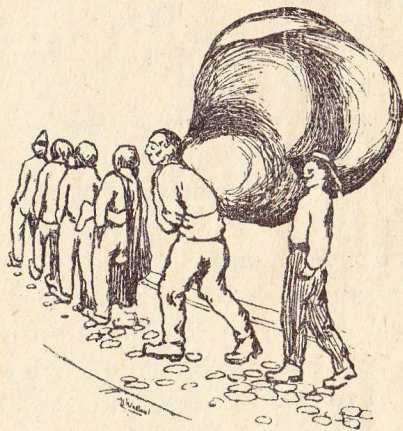
— Och, kom, we zullen niet te lastig zijn, sprak de korporaal. Eigenlijk houdt ge uw woord niet, mijnheer de koning. Ge moet zooveel geven als een van mijn mannen dragen kan. Wat er nu in den zak zit, is maar een licht vrachtijsje. En dan zijn er nog paarden en wagens bij. Maar kom, we zullen niet zeuren. We vertrekken...

De Sterke bond den zak toe en wierp hem op den rug. En het wonderlijk gezelschap verliet de stad.

— Zie zoo, zei de korporaal, we hebben ons fortuin. Heb ik te veel beloofd?

— Neen, neen! riepen de Sterke, de Looper, de Schutter en de Vriezeman.

Maar de Blazer zei niets.

— Wel, gij zwijgt, sprak Jan tot hem. Zijt gij niet tevreden?

— Neen, antwoordde de Blazer. Ieder heeft wat gedaan voor dat fortuin, behalve ik.

— Wacht maar, vriend! Misschien komt uw beurt ook nog wel.

— Hoe?

— Ja, dat weet ik niet.. In elk geval behoort ge tot ons wonderlijk gezelschap en krijgt ge uw deel.

En al de anderen keurden dit goed.

Zoo trokken ze heen. De menschen van de stad blikten hen lang na.

De koning van Zeeland stond voor zijn venster te kijken. Hij was bedroefd en tevens kwaad.

Die mannen waren weg met al zijn geld. Hij bleef arm achter. Hij, de vorst, zou nu veel moeten verkoopen, om weer aan goud of zilver te geraken: zijn troon, zijn zetels en nog veel meer.

De koning wond zich meer en meer op.

— Ik wil mijn goud terug hebben! riep hij. Twee of drie tonnetjes mogen ze houden. Dat is al meer dan genoeg voor zulke bedelaars...

Een knecht moest komen.

— Ga den generaal halen! beval de koning.

Hij had wel de meeste soldaten na den oorlog naar huis gezonden, maar toch bezat hij nog een legertje. En de baas van die troepen was een generaal.

Deze generaal kwam naar 't paleis.

— Generaal, zei de koning, weet gij wat er gebeurd is?

— Ik heb het gehoord, Majesteit.

— Zes vagebonden zijn met al mijn goud en zilver weg. Een van hen is zeker een reus. Maar tegen al uw soldaten kan hij toch niet op.

— Al waren het allemaal reuzen, zouden wij hen nog niet vreezen, Majesteit.

— Ik weet, dat ge dapper zijt. Welnu, verzamel uw soldaten en achtervolg die bende. Neem al de mannen gevangen. En breng den zak met goud en zilver terug.

De generaal sloeg aan en verliet het paleis.

't Wonderlijk gezelschap stapte intusschen voort. En 't was nu een vroolijk gezelschap ook. Alleen de Blazer liep te pruil.

Eensklaps hoorde Jan lawaai achter zich. Hij keek om. Hij zag een stofwolk. Maar weldra bemerkte hij de soldaten.

— Ha, de koning van Zeeland stuurt ons zijn legertje achterna. Dat is zeker om onzen zak terug te nemen. Hij zal spijt hebben dat hij ons heeft laten gaan.

— Nu is 't mijne beurt! riep de Blazer blij.

— Heb ik 't u niet gezegd, dat gij uw beurt zoudt hebben? vroeg Jan.

— Wacht maar! hernam de Blazer. En hij ging midden op den weg staan. Hij hield den vinger aan een neusgat en drukte dit toe. Dan blies hij door het ander.

En op eens vlogen al de soldaten de lucht in. Dat was een vreemd spektakel. En schreeuwen, en roepen, dat ze deden! Gelukkiglijk kwamen ze allemaal op hun voeten terecht. Niemand was dood of zelfs maar gewond. Wel waren ze allemaal hevig geschrokken. En ze liepen op een draf naar de stad terug.

De generaal had zulke rare buitelingen gemaakt, dat hij juist voor den Blazer viel. O, wat beefde hij nu.

— Mijnheer de generaal, zei de Blazer, ga naar den koning. Vertel hem hoe ge door de lucht gevaren zijt.

Zeg hem, dat ik nu door één neusgat geblazen heb. Maar als hij nog eens een leger zendt, blaas ik er door twee. En dan waait ge met al uw soldaten vast en zeker tot in 't Moorenland.

De Blazer na zijn werk.

De generaal vertrok dadelijk. De koning wist al wat er gebeurd was.

— Laat ze gaan, 't zijn tovenaars! riep hij, zelf bang. Ik hoop, dat ik ze nooit meer terug zie.

Het gezelschap kwam in het dorp, waar Jan den eersten nacht geslapen had. Onze korporaal ging naar het hutje van de oude lieden. Hij gaf hun een zak goud.

De twee oudjes wisten eerst niet wat ze zagen. Al dat goud voor hen! Wat dankten ze Jan hartelijk.

— Niet noodig; riep de korporaal. Toen ik arm was, hebt ge me ook vriendelijk ontvangen.

Naar het groote huis, waar hij niet had mogen slapen, keek hij niet meer.

In een bosch verdeelden de mannen het fortuin. Ieder ging dan naar zijn kant.

Jan bezocht al de arme menschen, en overal bracht hij welstand.

Dan liet hij een kasteel bouwen. Hij trouwde met een braaf meisje. Hij leefde zeer gelukkig. En als hij niet gestorven is, leeft hij nog...

EINDE.

Vijf Verhalen

UIT

A. HANS' Kinderbibliotheek

